

SARA PENNYPACKER

Klementin levelet ír

Marla Frazee
illusztrációival

Klementin
levelet ír

SARA PENNYPACKER

Marla Frazee

rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2014

*Gyerekeimnek, Hillynek
és Calebnek, akik kitárták
szívüket, hogy Klementin
szíve doboghasson.*

– S. P.

*Az annyi mint három
klementin a bátyámnak,
Mark Frazeenek,
a nagy producernek.*

– M. F.

1.

FEJEZET

– Hűséget fogadok az Egyesült Államok zászlájának, és... Auu!

Harmadikban nem ritka, hogy megrángatják az ember haját. Ezúttal Norris-Boris-Morris volt az.

– Horace! – suttogta.

– Még meggondolom – sügtam vissza.

Norris-Boris-Morrisnak igazából Norris a neve. *Ma* már tudom. De év elején még általában egyszerre három „Orris” néven szólítottam, mert sose emlékeztem, melyik az igazi. Ez nagyon tetszett neki. Most meg mindenáron egy negyedikkel akarja kibővíttetni.

A múlt héten Glorriisszal próbálkozott, de azt mondtam, nem ér. Igazi név kell.

– Oké – mondtam, miután elszavaltuk a hűségesküt. – Norris-Boris-Morris-Horace.

A tanbánk a szemembe nézett, és közben megrángatta a fülét. Ez a mi titkos kódunk, ami azt jelenti: *Tessék figyelni!* Hát kihúztam magam, és figyeltem, pedig csak olyasmi volt, hogy „Emelje fel a kezét, aki hiányzott”, meg „Ki hozta el a tejpénzt?”, szóval ilyesmi.

De a következő mondat már érdekesebb volt.

– Klementin, lennél szíves lefáradni az igazgatói irodába?

Valahányszor a tanbánknek üzennivalója van az igazgató néninek, engem küld le. Mivelhogy én annyira felelősségteljes vagyok. Na jó, azért is, mert olyan gyakran küldenek le, hogy csukott szemmel is odatalálok.

Amit egyszer meg is próbáltam. Csodálkoznátok, hány kék folt lesz az emberen egyetlen ivókúttól.

Amint leértem az igazgatóiba, Rizsa igi már nyújtotta is a kezét a levél után, amiben a tanbám tudatja, mi a gond velem.

– Nix, ma nem kell cseverésznünk – mondtam Rizsa iginek. – Ma csak azért jöttem, hogy felhívjam az igazgató nénit az osztályunkba.

– Aha – mondta Rizsa igi. – Értem. Itt az idő.

Miközben a folyosón ballagtunk, emlékeztettem: pénteken sem kellett lejönnöm az irodájába, egy kis

beszélgetésre. – Nem hiányoztam? A tanbám szerint piros betűs ünnepnapom volt. Meg azt is mondta, hogy kezdek ráérezni a harmadik osztály ízére.

– Észrevettem, hogy nem jöttél le, Klementin – mondta Rizsa igi. – Sőt, azt hallom, igen sikeres volt az egész heted. Gratulálok. A tanítód szerint kezdtek összeccsiszolódni.

– Hogy kicsinálni?

– Összehangolódni. Hogy jól tudtok együtt dolgozni. Hogy megértitek egymást.

Amikor visszaértünk az osztályterembe, a tanbám leült az asztala mögé, és átengedte a terepet Rizsa iginak, mivel mégiscsak az igi a főnök. De közben mosolygott. Rizsa igi úgyszintén, aztán kijelentette:

– Gyerekek, újságunk van a számotokra. – Ez tiszta átverés volt. Elhitette az emberrel, hogy valami jóra számíthat.

– Mint bizonyára tudjátok – folytatta –, az osztályfőnököket nagyon érdekli az ókori Egyiptom.

Hogyne tudnánk. Múmiákkal, szfinxekkel, piramisokkal van kidekorálva az osztály, és egy hónapja mást se hallunk, csak Egyiptom így, Egyiptom úgy.

Ennek kifejezetten örültem. A tavalyi tanítónőnk ugyanis folyton a Régi Szép Falusi Időkkel volt

elfoglalta. Amivel nem is lett volna különösebb baj, csak hogy neki a *benti munka* volt a vesszőparipája. Főköttők, meg kötények, meg mézeskalács, ilyesmi. Én meg valami *kintit* akartam csinálni, mondjuk bölényt fogni lasszóval, meg aranyat ásni, meg rajtaütni kocsmában iddogáló haramiákon. De a tavalyi ofőnk azt mondta, nix, csak főköttők, meg mézeskalács, és ültök a helyeteken egész nap. Különben is, a bölényesdi meg a hasonlók a Régi Szép Vadnyugathoz tartozik. Ahogy visszagondoltam rá, milyen unalmas volt a tavalyi tanév, ott helyben elaludtam.

Na jó, mégsem aludtam el, mert kíváncsi voltam, mi az a jó hír.

– Amikor értesültem róla, hogy idén a „Tanári Kalandtúra” című program résztvevői egy régészeti ásatást látogatnak meg Egyiptomban – folytatta Rizsa igi –, beneveztem a tanítótokat. – És szörnyen büszkén nézett körül, de én nem értettem, mi olyan nagyszerű ebben az egészben. – És örömmel közölhetem:

a hét végén megtudtuk, hogy Mr. Pusenya bejutott a döntőbe!

Amikor Rizsa igi kiejtette a tanbánk nevét, valamennyi gyerek visszafojtotta a lélegzetét. Egyszerre. Mivelhogy a „Pusenya” ... hát, elég csúnya szó. Ha rosszul ejted ki az első részét, olyan, mintha egy falra gondolnál, amit árvíz ellen építenek. Ami meg a második felét illeti... az meg úgy hangzik, mintha egy csacsiról beszélne. Mindenesetre vigyázni kell, hogyan hangsúlyozza az ember.

Az első tanítási napon annyira igyekeztem, hogy még véletlenül se ejtsem rosszul, hogy persze kész botrány lett belőle. Nem hülyéskedek.

A szünetben bocsánatot kértem, és megmagyaráztam, csak azért ejtettem rosszul, mert annyira vigyáztam. Mr. Pusenya azt mondta, megérti, és különben is, kezdettől fogva tartott ettől.

De azóta valamennyi gyerek egyszerűen „tanbának” szólítja. Jobb, ha nem kockáztat az ember.

De Rizsa igi nem törődött a kockázattal. Nyilván azt gondolta: *Na és mi van, ha leküldenek az igazgatói irodába? Ott lakom!*

– Mr. Pusenya ma ebéd után távozik – a hetet a „Tanári Kalandtúra Bizottsággal” tölti. De pénteken, a városházán tartott ünnepségen viszontlátjuk. Ott jelentik be, melyik tanár nyert. Valamennyiünket meghívtak. És ha Mr. Pusenya lesz a nyertes, már repül is Egyiptomba, a Nagy Kalandra.

Megint visszafojtott lélegzettel hallgattuk, hogyan mondja ki a nevet, úgyhogy majdnem nem hallottam meg a következő mondatot. De aztán mégis meghallottam.

– Ami azt jelenti, hogy egész évben távol lesz.

Rizsa igi tovább nyomta a szöveget, de a fülem annyira tele volt az *egész évben távol lesz*-szel, hogy másra nem is tudtam figyelni.

Ránéztem a tanbámra. Arra számítottam, hogy mindjárt felugrik:

– Nix, igazgatónő. Elnézést. Nem mehetek el egész évre, hiszen megígértem, hogy itt leszek. Itt álltam, pont a tanítványaim előtt, és azt mondtam: „Ebben az évben én leszek a tanítótok.” És mivel még most is ez az év van, itt kell maradnom, és tanítanom kell őket. Nem szeghetem meg az ígéretemet.

Csakhogy esze ágában sem volt semmi ilyesmit mondani. Ült az íróasztalánál, és csak mosolygott, mint a tejbetők!

– Ez Óriási Lehetőség – mondta Rizsa igi a nagybetűs hangján. – Mindannyian nagyon büszkék lehetünk Mr. Pusenyára!

Erre az osztálytársaim tapsoltak, és olyan arcot vág-
tak, mintha tényleg büszkék lennének a tanbánkra.
De rám ne számítsanak! Olyan
emberre legyek büszke, aki
megszegi az ígéretét?!

2.

FEJEZET

Amikor ebédelni indultunk, azt mondta a tanbám:

– Visszontlátásra, pénteken találkozunk!

Mire a gyerekek kórusban:

– Visszontlátásra pénteken! – Csak én nem. A szám formálta volna a szavakat, de a hangom nem működött.

Sőt, a lábam se. Mindenki elment, én pedig ott ragadtam az ajtóban.

– Igen, Klementin? – szólalt meg a tanbám. – Minden rendben?

– Persze – mondtam. Csakhogy a hangom még akkor sem működött rendesen, mert valami ilyesmi jött ki a számon, hogy: – Nem!

– Nem? – nézett rám a tanbám. – Szeretnéd elmondani, mi a baj?

– Hogyhogy nem is említette nekünk? Hogyhogy pénteken azt mondta: „Viszontlátásra jövő héten”?

– Mert akkor még nem tudtam. Rizsa igazgatónő titokban nevezett be. Ez a szabály.

– Na és mi lesz azzal, amit a tanévre ígért? A Szét-tört Törtekkel? Az Öt Világrész Időjárása-projektrel? A Hét Barátja vetélkedővel?

– Az óraterveimet a helyettesemre hagyom. Vele fogtok mindent elvégezni.

– De hiszen azt mondta, hogy *együtt* fogjuk elvégezni.

– Nélkülem is megtanulhattok mindent.

– Na és velem mi lesz? Hogy kezdek ráérezni a harmadik osztály ízére? Hogy együtt fogunk csiszolni?

Mr. Pusenya hátradőlt.

– Már értem. Klementin, biztos vagyok benne, hogy magadtól is ráérezel a harmadik osztály ízére.

Úgy gondolom, bármelyik tanítónál meg fogod állni a helyed.

Úgy néztem rá, hogy kiolvashatta a szememből: Ezt a viccet már hallottuk. És nem, N-E-M vicces.

– Márpedig ez így van – mondta. – Nekem kell megállapítanom, a tanítványaim mikor készültek fel valamire. Emlékszel a mesére a madáranyáról meg a fiókáiról?

Hogyne emlékeznék. Az a kedvenc meséje. Valahányszor belefog, a gyerekek na-hálistennek-már-megint arcot vágnak. De mivel akkor én voltam ott az egyetlen gyerek, magamban vágtam arcot, mikor Mr. Pusenya rákezdte.

– A madáranya lerakja a tojásokat, és nagyon vigyáz rájuk. Addig ül rajtuk, míg ki nem kelnek, aztán a fiókáit tartja melegen, és táplálja őket a fészekben – mondta a tanbá.

Ezt a részt mindenki szereti. Ez a mese jó része. Na de annál rosszabb a vége.

– Aztán egy napon, amikor a madárfiókák épp odakint üldögélnek az ágon, tudod, mit csinál a madáranya?

– Tudom – mondtam. – Puff! Mint derült égből villámcsapás, egyszer csak lelöki őket az ágról. Szerintem az ilyen anyának madárbörtön járna.

– Ezt kell tennie. Ha nem löki le őket az ágról, sosem jönnek rá, hogy tudnak repülni. A madáranya tudja, mikor készültek fel erre a fiókái.

– Szerintem akkor sem kellene megtennie. Azt mondhatná, hogy „Helló, srácok, ha van hozzá kedvetek, próbáljátok ki a szárnyaitokat.” Mire ők azt mondhatják, hogy „Kösz, ma inkább nem”.

– És te azt mondod, kösz, ma inkább nem, ha én el akarok menni egy kis időre?

Kinézttem az ablakon, és összeszorítottam a számomat, nehogy azt mondja, hogy kösz, *idén* inkább nem.

Mr. Pusenya felsóhajtott, és az uzsonnás dobosomra bökött.